S. Glavaševiæ: Prièe iz Vukovara

Autor Administrator

Prièa o gradu

Odustajem od svih traženja pravde, istine, odustajem od pokušaja da ideale podredim vlastitom životu, odustajem od svega što sam još juèer smatrao nužnim za nekakav dobar poèetak, ili dobar kraj. Vjerojatno bih odustao i od sebe sama, ali ne mogu. Jer, tko æe ostati ako se svi odreknemo sebe i pobjegnemo u svoj strah? Kome ostaviti grad?

Tko æe mi ga èuvati dok mene ne bude, dok se budem tražio po smetištima ljudskih duša, dok budem onako sam bez sebe glavinjao, ranjav i umoran, u vruæici, dok moje oèi budu rasle pred osobnim porazom? Tko æe èuvati moj grad, moje prijatelje, tko æe Vukovar iznijeti iz mraka ?

Nema leða jaèih od mojih i vaših, i zato, ako vam nije teško, ako je u vama ostalo još mladenaèkog šaputanja, pridružite se. Netko je dirao moje parkove, klupe na kojima su još urezana vaša imena, sjenu u kojoj ste istodobno i dali, i primili prvi poljubac — netko je jednostavno sve ukrao jer, kako objasniti da ni sjene nema? Nema izloga u kojem ste se divili vlastitim radostima, nema kina u kojem ste gledali najtužniji film, vaša je prošlost jednostavno razorena i sada nemate ništa.

Morate iznova graditi. Prvo svoju prošlost, tražiti svoje korijenje, zatim svoju sadašnjost, a onda, ako vam ostane snage, uložite je u buduænost. I nemojte biti sami u buduænosti. A grad, za nj ne brinite, on je sve vrijeme bio u vama. Samo skriven. Da ga krvnik ne naðe. Grad — to ste vi.

Prièa za roditelje

Najljepše
je imati djecu, jer djeca su buduænost, ona su nada u bolje sutra,
vjera da æe ono što slijedi zaštititi starost. Kad èovjek ima djecu,
onda je sve bolje, jer kada vas svi napuste, opet vam ostaju vaša djeca.

Sve to pak
poveæava vašu odgovornost jer, ako želite bolju buduænost, onda morate
svim silama nastoiati da tome i sami pridonesete. Nauèiti djecu da se
smiju, da misle lijepo, da ih upozorite da njihova htijenja ne budu
veæa od nebeskog svoda, da njihove ruke ne prljaju nièija djetinjstva,
i nièije želje, morate ih jednostavno nauèiti da ljube. Jer tko ljubiti
zna, toga ljube. Ljube njegova nastojanja, toplinu njegove dobre ruke,
njegove poglede.

Oni
drugi, oni èije su misli crnje od najcrnje noæi, oni èiji se obrazi ne
žare ljubeæi i èija se rijeè kida na pauèinaste niti kada krenu u
neuhvat, oni drugi mogu istezati svoje vratove iznad površine životnog
tijeka, mogu se vješati o ramena hrabrih plivaèa, ali ih struja ipak
vuèe dalje od obale, i dublje u mrak. Ti kojima noæ ne služi za
zagrljaje, ti kojima mjeseèina ne zatvara noæi i koji truju ljepotu
svojom nazoènošæu, tonu i prije nego što zaplivaju.

Ako
imate djecu, pogledajte ponekad u plavi satenski svod pa ako među
zvjezdastim krijesnicama spazite makar jednu kojoj biste željeli biti
bliže, sjetite se djece, jer èak ako vi u tome i ne uspijete, umjesto
vas sve æe to uèiniti vaša djeca.

Odgovorite
na sva njihova pitanja, naðite vremena za njih pa makar poslije morali
èitati i stare novine, poljubite njihove dobre djetinje snove, uèinite

da njihove èudesno blistave oèi vide samo dobra svitanja, vedre dane i velike zvijezde. Ne dopustite da njihovu maštu satre zlo. Ne dajte da vaše dijete odraste ako je njegova radost veæa u uzimanju negoli u davanju.

Zaustavite
svijet, zaustavite vrijeme ako ne stignete dati djeci sve što im treba da odrastu u èistoj ljepoti, jer za ono što se sada dogada, nisu kriva djeca.

Kad
èovjek bolje razmisli, djeca su još jedino dobro koje je èovjeèanstvu ostalo. Sve drugo uništeno je u nastojanju da sitni ljudski stvor bude veæi od misli, od rijeèi — od Boga.

.....

18.
studenog 2007., šesnaesta obljetnica pada Vukovara nakon herojske obrane 82 dana od daleko nadmoænijeg agresora - grada muèenika , hrvatske Hirošime. Koliko se još sjeæamo Siniše Glavaševiæa, legendarnog novinara Hrvatskog radio Vukovara, muèki ubijenog na Ovèari zajedno s drugim ranjenicima vukovarske bolnice?

Tjedan
dana prije pada veæ razrušenog grada i vjerojatno prije svoje pogibije uspjeva poslati faksom prijatelju pjesniku Mladenu

Kušecu svoje priče napisane tijekom opsade, koje Matica hrvatska objavljuje u ožujku 1992. god. u knjzi Priče iz Vukovara.

Ovoga puta Moj svijet donosi dvije priče, iz kojih se može vidjeti najvažnije: koliko su „zaista do Boga djetinje i iskrene i lijepe i tužne, ali su ujedno i teška optužba zla, rata i vremena, i ljudi bez ljubavi i poštenja“ (M. Kušec). One su i poziv i vapaj i prijekor i molba - svima nama, koji živimo u slobodnoj Hrvatskoj, da ne zaboravimo ideale zbog kojih su i on i toliki drugi dali ono najvažnije - svoju mladost, svoje živote.

Siguran sam da æe vam se priče dopasti. Ako ne uspijete naæi knjigu, možemo nastaviti s njihovim objavljivanjem na našoj stranici. Siniša Glavaševiæ, „hrvatski Heraklo“ naših dana (V. Pozaiæ), zaslužuje to, zaslužuje to njegov sin, njegova obitelj, svi heroji Vukovara i domovinskog rata. A.B.